

Công bình

Nước Ba Tư (Iran) có chuyện ngụ ngôn sau.

Ngày xưa có một người vào ruộng lúa mì bứt mấy bông lúa chín. Chủ ruộng thấy được hỏi người ấy:

- Tại sao ông ăn trộm lúa mì của tôi?

Người ấy trả lời:

- Tôi không hề ăn trộm lúa của ngài. Ngài chỉ trồng có hạt; cái tôi lấy không phải là hạt của ngài đã gieo, mà là của cây lúa trở ra. Vậy sao có thể nói là tôi ăn trộm được?

Cãi nhau chán, hai người cùng lên quan:

- Thưa quan, xin cho biết hai chúng tôi ai phải ai trái?

Quan tòa suy xét một lúc thì trả lời:

- Người gieo hạt: phải; người bứt lúa: trái. Vì lúa mì là hoa lợi của hạt và cây lúa mì. Làm sao người không gieo có quyền hưởng hoa lợi từ cái của người khác đã gieo?

Ngụ ngôn trên cho ta mấy ý: 1/ Xâm phạm hoa lợi cũng chính là xâm phạm tài vật sinh ra hoa lợi đó. 2/ Vì xem thường mà bất công loại này tràn lan, nhan nhản. 3/ Càng bất công hơn khi kẻ cắp còn “biện luận chày cối”.

Ngoài đời, chủ sở hữu đôi khi còn được pháp luật hay công luận bảo vệ, nhưng trong đạo, chủ sở hữu không được bảo vệ, nhất là khi kẻ cắp đem Chúa ra để “cả vú lấp miệng em”.

Thật vậy, lấy tác phẩm thánh ca của người khác để in sách-bán, thu đĩa-bán, trình diễn-thi thố, mua vui, chúc tiếng... mà không hỏi han tác giả lấy một lời lại còn “biện luận chày cối” như “để ca ngợi Chúa”, “vì lợi ích cộng đoàn”, “sáng tác ra được người ta hát cho, là may mắn lắm rồi!”... là bất công!

Hưởng tiện ích cộng đồng khi đến nhà thờ mà đứng đưng không đóng góp trở lại, thậm chí bỏ vài “đồng” vào giỏ tiêu quả chuyền tay trong thánh lễ mỗi chúa nhật... cũng là bất công.

Còn nữa, mượn có “đi tu” để “ăn chùa ở chùa”, nhận hạ hưởng thụ; nhập hàng quỹ nhà thờ, lãng phí tiền quyên góp, vô ơn với người sống kẻ chết... đều không công bình.

Chúa dạy “*Của César trả César, của Thiên Chúa trả Thiên Chúa*” (Mc 12,17) còn được hiểu đừng lấy có bác ái, công đức, nhà thờ... để lấp liếm công bình, vì “*finis media non iustificat*” (mục đích không biện minh cho phương tiện) tức không vì mục đích giúp người nghèo mà cướp của người khác.

Thánh vịnh mà còn đặt công bình làm nền tảng:

“Công lý đi tiên phong trước mặt Người,

Mở lối cho Người đặt bước chân”.(Tv 84,14).

Huống chí Cựu ước lẫn Tân ước đều xem công bình là không thể thiếu “*Minh mặc áo giáp là sự công chính*” (Ep 6,14; x.Is 59,17).

Thiếu công bình, mọi nhân đức đều tan rã.

NK